

Εἶμαι εὐέξαπτος, ὀργίζομαι ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς, παραφέρομαι σύνηθ. : Ἀφαρπάζεται μὲ τὸ πρῶτο-μὲ τὸ τίποτε κττ. πολλαχ. Ὑπαρπάξῃς τῶν δὲν ξέρεις τί λείπεις Εὐβ. Ἀφαρπάξουντι αὐτεῖν, τὸ ὅτι τοῦ σὸς τ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀφαρπάσ'να τοαὶ μάλωκα Σκῦρ. Μὴ ὀρπάξῃς Κάλυμν. Συνών. ἀρπάξω Β 4. 3) Διαπληκτίζομαι, συμπλέκομαι Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἀρπάξω Α 1 β.

ἀφαρπάξιμο τό, ἀμάρτ. ὑπαρπάξιμον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαρπάξω.

Ἀφάρπασμα 3, ὁ ἰδ.

ἀφάρπασμα τό, ἀμάρτ. ἀφάρπαγμα Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαρπάξω.

1) Τὸ νὰ πιάσῃ τις κατὶ ταχέως ἢ αἰφνιδίως, αἰφνιδία προσβολή Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) : Τοῦ πόνου τ' ἀφάρπαγμα Τραπ. 2) Αἰφνιδιασμός, ἔκπληξις Πόντ. (Τραπ.) : Τραπὸν ἀφάρπαγμα ἔτον ἀτο! ἐύπασμα. 3) Διαπληκτισμός, συμπλοκή Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἀφαρπάξιμο.

ἀφάρσωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φάρσωτος < φαρσώνω.

Ὁ μὴ ἐφωδιασμένος μὲ σανίδας εἰς τὸ ἐσωτερικόν του, ἐπὶ πλοίου : Καῖκι ἀφάρσωτο.

ἀφασκέλωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀφασκέλουτους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φασκέλωτος < φασκελώνω.

Ὁ μὴ ὑβρισθεὶς διὰ φασκέλου : Δὲν ἀφίνει κανένα ἀφασκέλωτο.

ἀφάσκιωτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφάσκιωτος.

Χωρὶς περιτύλιξιν μὲ φασκίαν, μὲ σπάργανον.

ἀφάσκιωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀφάσκιουτους βόρ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φασκίωτος < φασκίώνω.

1) Ὁ μὴ περιτυλιχθεὶς μὲ φασκίαν, σπάργανον, ἐπὶ βρεφῶν ἐνθ' ἄν. : Παιδὶ-μωρὸ ἀφάσκιωτο σύνηθ. Συνών. ἀτύλιχτος 1 γ. 2) Ὁ μὴ περιτυλιχθεὶς δι' ἐπιδέσμου πρὸς ἀκινήσιαν πολλαχ. : Μόλις σήμερα ὁ γιατρός τ' ἄφησε τὸ πόδι ἀφάσκιωτο Λεξ. Δημητρ.

ἄφεγγα ἐπίρρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. φέγγος ἢ ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄφεγγος.

Πρὶν ἐξημερώσῃ. Συνών. ἀμέρωτα (Ι), ἀξημέρωτα, ἄφεχτα.

ἀφεγγάργιστος ἐπίθ. Ρόδ. ἀφεγγάργιστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φεγγαργιστός < φεγγαργιάζω ἀμάρτ.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ κλάδευμα δὲν ἤρχισε καθ' ὃν χρόνον ὑπῆρχε φεγγάρι : Ἀμπέλι ἀφεγγάργιστο.

ἀφέγγαρος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. φεγγάρι.

Ὁ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ τῆς σελήνης, ἀσέληνος πολλαχ. : Ἀφέγγαρη βραδεῖα Πελοπν. (Λακων.) Οὐρανὸς ἀφέγγαρος ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 137 || Ποιήμ.

Σάβανο πέφτει μαῦρο 'ς τοῖς ἐλαῖς | τὸ ἀφέγγαρο σκοτάδι ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 67.

Σκοτάδι ἀφέγγαρο, ἄναστρο μὲ ζώνει ΚΠΑλαμ. Βωμ. 102.

Σ τὸ γρέγο ποῦ τ' ἀφέγγαρο δροσιζει μεσονύχτι ΑΓιαλούρ. ἐν Ἀνθολογ. Η' Αποστολίδ. 53.

ἄφεγγος ἐπίθ. πολλαχ. ἄφεγγος Ἦπ. (Δρόβιαν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀφεγγής.

1) Ὁ μὴ φωτιζόμενος, σκοτεινὸς πολλαχ. : Ἀσμ.

Σ τὰ σκοτεινὰ τὴν χτένιζε, 'ς τ' ἄφεγγα τὴν λούζει

Κέρκ. — Ποιήμ.

Θὰ μύριζαν τόσο γλυκὰ τ' ἄνθη τοῦ κήπου; ἢ μήπως

ἄφεγγος θὰ 'ταν ὁ οὐρανὸς καὶ ἀμύριστος ὁ κήπος;

ΙΠολέμ. Παλ. βιολ. 132. β) Ὁ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ

τῆς σελήνης Ἦπ. (Δρόβιαν.) 2) Ὁ μὴ λάμπων, ὁ ἐστε-

ρημένος λάμπει ΓΞενοπ. Κατήφ. 417 : Τὰ μάτια του βαθουλλωμένα καὶ ἄφεγγα εἶχαν ἀποκάτω κατὶ μεγάλα μαν-ράδια.

ἄφεδος ἐπίθ. ἄφεδος Σῦρ. ἄφεδος Θήρ. Κρήτ.

(Σφακ.) Ρόδ. κ.ά. ἄφεος Κάρπ. ἄφιδος Θήρ. ἄφετος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ Ἰταλ. οὐσ. *federe*.

1) Ὁ μὴ ἐμπιστευόμενος εἰς ἄλλον, ἄπιστος Κάρπ.

2) Ἀσπλαγχτος, ἄπρονος Θήρ. Κρήτ. (Σφακ.) Ρόδ.

Σῦρ. κ.ά. : Ἐφυγε καὶ μ' ἄφησε μοναχὴ ὁ ἄφεδος Σφακ. Νὰ χαθῇς ἄφεδε! Σῦρ. Ἐ, τὸν ἄφετο! Ρόδ. 3) Πολύς, ὑπερβολικὸς Θήρ. : Ἦφας ξύλο ἄφιδο. Συνών. ἀλύπητος 3.

ἀφεδρῶνας ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ρόδ. Σύμ. κ.ά.

— Λεξ. Πρω. ἀφιδρῶνας Σάμ. ἀφεντρῶνας Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀφεδρῶν. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ ἄκρον τοῦ ἀπενθυσμένου ἐντέρου, πρωκτὸς ἐνθ' ἄν. : Φρ. Θὰ πάρης 'ποῦ τὸν ἀφεντρῶνα (δὲν θὰ πάρης τίποτε) Ρόδ.

ἄφελα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄφελος. Ἦ λ. καὶ ἐν Χρον. Γαλαξειδίου 216 (ἐκδ. ΚΣάθα).

Ἀνωφελῶς, ἀσκόπως, ματαιῶς πολλαχ. : Πῆγαν ὅλα ἄφελα Λεξ. Βλαστ. 509 || Ποιήμ.

Μ' ἄφελα τώρα 'ς τὰ τυφλὰ ψαχουλεύω

ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 185. Συνών. ἀδιδρόρετα 1, ἀδιδρόρευτα 1, ἀνώφελα, ἀνωφέλεια, ἀνωφέλευτα, ἀνωφέλητα.

ἀφέλεια ἡ, σύνηθ. ἀφέλεια Πάρ. (Λεῦκ. κ.ά.) ὁ-

φέλεια Πελοπν. (Μεσσ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀφέλεια. Ὁ τύπ. ἀφέλεια ὀφείλεται πιθανῶς εἰς ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. ὠφέλεια.

1) Ἀβίαστος ἐνέργεια, ἀπλότης, φυσικότης λόγ. σύνηθ. : Αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔχει μεγάλη ἀφέλεια. Παίζει μὲ ἀφέλεια.

β) Ἀπλοϊκότης, εὐήθεια λόγ. σύνηθ. : Αὐτὸ ποῦ ἔκαμες ἦταν ἀφέλεια. Μὴν λές ἀφέλεις. Συνών. βλακεία, κουταμάρα.

2) Εἶδος κομμώσεως τῆς κεφαλῆς καθ' ἣν αἱ τρίχες τοῦ προσθίου μέρους πίπτουν οἷον εἰ ἀφελῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου σύνηθ. : Ἀφίνει-ἔχει ἀφέλεις. Οἱ ἀφέλεις δὲν τῆς πάνε σύνηθ. 3) Τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐριφίου ἀραιὸν μαλλίον Πελοπν. (Μεσσ.)

ἀφελής ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφελής.

1) Ἀπλοῦς, λιτός, φυσικὸς : Μ' ἀρέσει πολὺ, γιὰτ' εἶναι ἀφελής.

2) Ἀπλοϊκός, εὐήθης : Εἴσαι πολὺ ἀφελής νὰ τὸν πιστεύης. Συνών. βλακας, κουτός, χαζός.

